

บทที่ 6

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง " การวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายสำหรับการบริโภคสื่อต่างๆของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี พ.ศ. 2541 " มีวัตถุประสงค์การวิจัยคือ

1. เพื่อศึกษาถึงค่าใช้จ่ายในการบริโภคสื่อต่างๆของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยแยกตามสาขาวิชา
2. เพื่อศึกษาถึงค่าใช้จ่ายในการบริโภคสื่อต่างๆของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยแยกระหว่างนิสิตชายและนิสิตหญิง
3. เพื่อศึกษาถึงเวลาที่ใช้ในการบริโภคสื่อต่างๆของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยแยกตามสาขาวิชา
4. เพื่อศึกษาถึงเวลาที่ใช้ในการบริโภคสื่อต่างๆของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยแยกระหว่างนิสิตชายและนิสิตหญิง
5. เพื่อศึกษาถึงพฤติกรรมในการบริโภคสื่อต่างๆของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อหามูลค่าส่วนเกินที่ไม่เท่ากันของสื่อที่ผู้บริโภคได้รับ
6. เพื่อศึกษาถึงพฤติกรรมในการบริโภคสื่อต่างๆของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เจริญตรรกวิทยาของ

ช็อง โบตริยาร์ด

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งได้ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง 400 คน ที่ลงทะเบียนเรียนในระดับปริญญาตรีของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2541 โดยได้เก็บตัวอย่างในระหว่างวันที่ 1-31 ธันวาคม พ.ศ. 2541

สรุปผลการวิจัย

จากกลุ่มตัวอย่าง 400 คน เมื่อแยกตามเพศ พบว่าเป็นเพศชายร้อยละ 49 และเป็นเพศหญิงร้อยละ 51 เป็นจำนวนที่ไม่แตกต่างกัน และจำนวนของนิสิตแต่ละสาขาวิชาที่นำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนที่ใกล้เคียงกันคือ นิสิตจากสาขาสังคมศาสตร์ สาขามนุษยศาสตร์

สาขาวิทยาศาสตร์ชีวภาพ และสาขาวิทยาศาสตร์กายภาพและเทคโนโลยี คิดเป็นร้อยละดังนี้ 26.3 25.3 24.5 และ 24.0 ตามลำดับ อายุที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างมีอายุไม่เกิน 20 ปี และมีรายได้เฉลี่ยต่อสัปดาห์ประมาณ 1,200 บาท

จากการวิจัยพบว่าค่าใช้จ่ายสำหรับการบริโภคสื่อของนิสิตจุฬาฯ 3 ลำดับแรกที่เสียค่าใช้จ่ายไปมากที่สุดได้แก่ โทรศัพท์เคลื่อนที่ โดยเสียค่าใช้จ่ายเฉลี่ยสัปดาห์ละ 260 บาท ลำดับที่ 2 คือซีดีเพลงเสียค่าใช้จ่ายสัปดาห์ละ 239 บาท และลำดับที่ 3 คือ อินเทอร์เน็ต โดยเสียค่าใช้จ่ายสัปดาห์ละ 210 บาท จากจำนวนผู้ใช้ 45 คน , 67 คน, และ 86 คนตามลำดับจากกลุ่มตัวอย่าง และจากการทดสอบพบว่านิสิตทั้ง 4 สาขาวิชา เสียค่าใช้จ่ายในการบริโภคซีดีเพลงและโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ไม่แตกต่างกัน แต่มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยที่แตกต่างกันในการบริโภคสื่ออินเทอร์เน็ต กล่าวคือสาขามนุษยศาสตร์จะเสียค่าใช้จ่ายมากกว่าสาขาสังคมศาสตร์ แต่เมื่อเปรียบเทียบกับสาขาทางสายวิทย์แล้ว จะเสียน้อยกว่า นั่นคือนิสิตสายวิทย์ทั้ง 2 สาขาเสียค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการบริโภคอินเทอร์เน็ตมากกว่าสายศิลป์ ส่วนค่าใช้จ่ายที่มากเป็นลำดับที่ 4 นั้นได้แก่ นิตยสาร พบว่าในนิตยสารข่าวและนิตยสารสารคดี มีการเสียค่าใช้จ่ายไม่แตกต่างกัน แต่ในประเภทของนิตยสารบันเทิงและนิตยสารโฆษณาจะมีการเสียค่าใช้จ่ายเฉลี่ยที่แตกต่างกันระหว่างสาขามนุษยศาสตร์กับสาขาอื่น คือสาขามนุษยศาสตร์มีการเสียค่าใช้จ่ายไปมากที่สุด

ในการศึกษาถึงค่าใช้จ่ายในการบริโภคสื่อต่างๆของนิสิตจุฬาฯ โดยแยกระหว่างเพศชายและเพศหญิงพบว่านิสิตชายเสียค่าใช้จ่ายในการบริโภคโทรศัพท์เคลื่อนที่ และนิตยสารประเภทสารคดีมากกว่าเพศหญิง

บรรดาสื่อต่างๆ นิสิตจุฬาฯส่วนใหญ่จะเสียเวลาในการบริโภคสื่อโทรทัศน์มากที่สุด และรองลงมาคือสื่อวิทยุและอินเทอร์เน็ต เรียงตามลำดับ โดยใช้เวลาเฉลี่ยสัปดาห์ละ 26.26 , 15.91 , และ 11.99 ตามลำดับ สำหรับการบริโภคสื่อประเภทโทรทัศน์ที่ใช้เวลายาวนานที่สุดนั้น ในการเลือกรับชมรายการต่างๆทางสื่อโทรทัศน์ นิสิตส่วนใหญ่ชอบที่จะเลือกรับชมรายการบันเทิงมากที่สุด รองลงมาคือรายการข่าว รายการโฆษณา และรายการสารคดีตามลำดับ โดยที่สถานีโทรทัศน์ช่อง 3 จะเป็นสถานีที่นิสิตส่วนใหญ่เลือกเพื่อชมรายการต่างๆมากที่สุด รองลงมาคือเคเบิลทีวี และสถานีโทรทัศน์ช่อง 7 สี ตามลำดับ สำหรับสื่อ "วิทยุ" จะเลือกรับฟังรายการบันเทิงเป็นอันดับแรก รองลงมาคือ รายการโฆษณา รายการสารคดีและรายการข่าว ถ้าเป็นรายการโทรทัศน์ประเภทรายการข่าว นิสิตจะเลือกข่าวช่อง 7 สี ช่อง 3 และข่าวไอทีวี เรียงตามลำดับ นิสิตจะเลือกสื่อโทรทัศน์ เป็นอันดับแรกใน

การรับชมข่าว รองลงมาคือ หนังสือพิมพ์ วิทยุ และนิตยสาร ตามลำดับ โดยผู้ใช้วิทยุฟังกับสื่อโทรทัศน์เพราะชอบรูปแบบการนำเสนอเนื้อหา การนำเสนอข่าวโทรทัศน์จะยึดระเบียบและภาพเหตุการณ์พร้อมๆไปกับการรายงานข่าวทำให้ข่าวมีลักษณะน่าติดตาม แต่ข่าวในสื่อหนังสือพิมพ์จะมีรูปลงเฉพาะข่าวเด่นๆประจำวันเท่านั้นและเป็นภาพที่ไม่ชัดเจนซึ่งจะเป็นรูปสี่เฉพาะในข่าวหน้า 1 เท่านั้น นิสิตสาขามนุษยศาสตร์ใช้เวลาในการบริโภคสื่อโทรทัศน์มากกว่าโดยแตกต่างจากนิสิตสายวิทย์ทั้ง 2 สาขา แต่นิสิตจุฬาฯ จะใช้เวลาในการบริโภคสื่อโทรทัศน์น้อยกว่านิสิตหญิง และไม่ว่าจะเป็นรายการประเภทใดก็แล้วแต่สื่อ"โทรทัศน์" ดูจะครองใจเป็นอันดับแรกของการพิจารณาเลือกเสมอ ทำให้ทราบว่าสื่อโทรทัศน์นั้นมีบทบาทต่อผู้คนเป็นอย่างมาก จะเห็นได้ว่าถึงแม้เวลาส่วนใหญ่จะหมดไปกับสื่อ"โทรทัศน์" มากที่สุด แต่กลับเสียค่าใช้จ่ายน้อยมาก ในขณะที่โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่เป็นสื่อที่นิสิตใช้เวลาด้วยน้อยที่สุดแต่กลับเสียค่าใช้จ่ายมากที่สุด อาจจะเป็นเพราะว่าอัตราค่าสื่อสารทางโทรศัพท์เคลื่อนที่มีอัตราที่สูง

และจากการใช้เวลากับสื่อโทรทัศน์ต่อสัปดาห์ของนิสิตจุฬาฯ เมื่อนำมาวิเคราะห์ต่อว่า รายการต่างๆที่นิสิตชมทางโทรทัศน์นั้น เวลาที่ใช้มีความสัมพันธ์กับเวลาที่ให้กับโทรทัศน์ตลอดสัปดาห์หรือไม่ จากการทดสอบโดยการวิเคราะห์การถดถอยและหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามคือโทรทัศน์ และตัวแปรอิสระคือเวลาที่ใช้กับรายการต่างๆ คือ รายการข่าว , รายการบันเทิง , รายการสารคดี พบว่า เวลาที่ใช้ในการชมรายการต่างๆทั้ง 3 รายการ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเวลาที่ใช้กับสื่อโทรทัศน์ทางบวก และได้วิเคราะห์ต่อไปเพื่อหาสมการถดถอย พบว่า มีตัวแปรที่เข้าสมการได้มีเพียงตัวเดียวคือ รายการสารคดี จะได้สมการดังนี้

$$TV = 8.530 + 0.098 (\text{รายการสารคดี})$$

และได้วิเคราะห์การใช้เวลากับสื่อวิทยุเช่นเดียวกับสื่อโทรทัศน์ กับรายการต่างๆที่รับฟังทางสื่อวิทยุพบว่าไม่มีรายการใดเลยที่มีความสัมพันธ์กับการใช้เวลากับสื่อวิทยุดังนั้นจึงไม่มีสมการถดถอยเกิดขึ้น

ผลสรุปการทดสอบสมมุติฐาน

การทดสอบสมมุติฐานต่างๆปรากฏผลดังนี้

ข้อสรุปย่อครั้งที่ 1

นิสิตทั้ง 4 สาขาวิชาเสียค่าใช้จ่ายในการบริโภคสื่อประเภทต่างๆ 9 สัปดาห์ และใน 1 สัปดาห์ ไม่แตกต่างกัน

พบว่า ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 นิสิตทั้ง 4 สาขาวิชาเสียค่าใช้จ่ายเฉลี่ยสำหรับการบริโภคสื่อ นิตยสาร อินเทอร์เน็ต และหนังสือพิมพ์ แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งเป็นการยอมรับสมมติฐานข้อที่ 1 และจากการทดสอบพบว่า นิสิตทั้ง 4 สาขาวิชา เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการบริโภคสื่อเทปเพลง ซีดีเพลง ภาพยนตร์ วิทยุติดตามตัว และโทรศัพท์เคลื่อนที่ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 1

และจากการเปรียบเทียบเชิงซ้อนเพื่อที่จะหาว่ามีสาขาใดบ้างที่เสียค่าใช้จ่ายเฉลี่ยกับสื่อ นิตยสาร แตกต่างกัน พบว่า นิสิตสาขามนุษยศาสตร์เสียค่าใช้จ่ายเฉลี่ยสัปดาห์ละ 135 บาท ซึ่งแตกต่างจาก นิสิตสาขาสังคมศาสตร์ที่เสียเฉลี่ย 173 บาทต่อสัปดาห์ และวิทยาศาสตร์กายภาพที่เสีย น้อยที่สุดคือ 84 บาทต่อสัปดาห์ และ นิสิตสาขาวิทยาศาสตร์กายภาพเสียค่าใช้จ่ายเฉลี่ยแตกต่างจาก นิสิตสาขาสังคมศาสตร์และสาขาวิทยาศาสตร์ชีวภาพ ที่เฉลี่ยแล้วเสียค่าใช้จ่ายสัปดาห์ละ 139 บาท

ในสื่ออินเทอร์เน็ต นั้นพบว่า นิสิตสาขามนุษยศาสตร์ เสียค่าใช้จ่ายเฉลี่ยแตกต่างจากสาขาอื่นทุกสาขา คือ เสียมากที่สุดเฉลี่ยแล้วเสียค่าใช้จ่ายสัปดาห์ละ 340 บาท

ในสื่อหนังสือพิมพ์จากการทดสอบพบว่า สาขามนุษยศาสตร์เสียค่าใช้จ่ายแตกต่างจากสาขาอื่นทุกสาขาเช่นเดียวกัน คือ เสียมากที่สุดโดยเฉลี่ยเสียสัปดาห์ละ 99 บาท

และเนื่องจากสื่อ นิตยสาร นั้นแบ่งได้เป็น 4 ประเภท คือ นิตยสารข่าว , นิตยสารบันเทิง , นิตยสารสารคดี , นิตยสารโฆษณา ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบลงในรายละเอียดของการเสียค่าใช้จ่ายในการบริโภค นิตยสาร โดยแยกเป็นประเภท ผลการทดสอบพบว่า นิสิตทั้ง 4 สาขาวิชา เสียค่าใช้จ่ายในการบริโภค นิตยสารบันเทิง และ นิตยสารโฆษณา ต่อเดือน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งพบว่า มีอย่างน้อย 1 คู่ สาขาวิชาที่แตกต่างกัน

ซึ่งจากการเปรียบเทียบเชิงซ้อนเพื่อที่จะหาว่า มีสาขาใดบ้างที่เสียค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเพื่อบริโภค “นิตยสารบันเทิง” แตกต่างกัน พบว่ามีสาขาวิชาที่ใช้เวลาเฉลี่ยแตกต่างกัน 3 คู่ คือ สาขามนุษยศาสตร์แตกต่างกับสาขาสายวิทย์ทั้งสองสาขา และ นิสิตสาขาสังคมศาสตร์ก็เสียค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยในการบริโภค “นิตยสารบันเทิง” แตกต่างจาก นิสิตสาขาวิทยาศาสตร์กายภาพ อย่างมีนัยสำคัญ เช่นกัน

สมมุติฐานข้อที่ 2 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย ระหว่างนิสิตชายและนิสิตหญิง ในการบริโภคสื่อต่างๆ ใน 1 สัปดาห์แตกต่างกัน

พบว่า ค่าใช้จ่ายในการบริโภคสื่อเทปเพลง และโทรทัศน์เคลื่อนที่นั้น นิสิตชาย จะเสียค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อสัปดาห์แตกต่างจากนิสิตหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งก็คือ นิสิตชายจะเสียค่าใช้จ่ายมากกว่านิสิตหญิงในการบริโภคสื่อทั้งสองชนิดนี้ โดยที่นิสิตชายเสียค่าใช้จ่ายในสื่อเทปเพลงสัปดาห์ละ 132 บาท ส่วนนิสิตหญิงจะเสียเฉลี่ยสัปดาห์ละ 108 บาท และในสื่อโทรทัศน์เคลื่อนที่นั้นนิสิตชายจะเสียค่าใช้จ่ายเฉลี่ยสัปดาห์ละ 383 บาท ส่วนนิสิตหญิงเสียสัปดาห์ละ 119 บาท ส่วนการบริโภคอินเทอร์เน็ต และซีดีเพลง นิตยสาร หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ และวิทยุติดตามตัว นั้นพบว่า ทั้งนิสิตชายและหญิงจะเสียค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อสัปดาห์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมุติฐานข้อที่ 2

ในการบริโภคนิตยสารที่แบ่งเป็นหลายประเภทอันได้แก่ นิตยสารข่าว นิตยสารบันเทิง นิตยสารสารคดี และนิตยสารโฆษณา นั้นพบว่า ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยระหว่างนิสิตชายและนิสิตหญิง ในการบริโภคนิตยสารประเภทต่างๆอันได้แก่นิตยสารข่าว นิตยสารบันเทิง นิตยสารสารคดี นิตยสารโฆษณา ต่อเดือนไม่แตกต่างกัน แต่พบว่า ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยระหว่างนิสิตชายและนิสิตหญิงในการบริโภคนิตยสารสารคดีมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือนิสิตชายจะเสียค่าใช้จ่ายต่อเดือนในการบริโภคนิตยสารสารคดีมากกว่านิสิตหญิง คือนิสิตชายจะเสียเฉลี่ยสัปดาห์ละ 38 บาท ในขณะที่นิสิตหญิงเสียเฉลี่ยสัปดาห์ละ 23 บาท ส่วนค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อสัปดาห์ในการบริโภคนิตยสารข่าว นิตยสารบันเทิง และนิตยสารโฆษณา ระหว่างนิสิตชายและนิสิตหญิงนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

สมมุติฐานข้อที่ 3 นิสิตทั้ง 4 สาขาวิชาใช้เวลาในการบริโภคสื่อประเภทต่างๆใน 1 สัปดาห์แตกต่างกัน

พบว่า นิสิตทั้ง 4 สาขาวิชาใช้เวลาเฉลี่ยในการบริโภคสื่อโทรทัศน์เคลื่อนที่ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ และวิทยุติดตามตัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งเป็นการยอมรับสมมุติฐานข้อที่ 3 ส่วนการใช้เวลาในสื่อประเภทอื่นๆได้แก่ วิทยุ นิตยสาร เทปเพลง อินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ และซีดีเพลง พบว่าใช้เวลาเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมุติฐานข้อที่ 3

จากการเปรียบเทียบเชิงซ้อนพบว่า ในสื่อโทรทัศน์เคลื่อนที่นั้นมีสาขา สังคมศาสตร์ใช้เวลาแตกต่างจากสาขาอื่นๆคือใช้มากที่สุดเฉลี่ยแล้วสัปดาห์ละ 9 ชั่วโมง

สื่อโทรทัศน์ พบว่า สาขามนุษยศาสตร์มีการใช้เวลาเฉลี่ยแตกต่างจากสายวิทย์ทั้งสองสาขา สำหรับสื่อภาพยนตร์พบว่าสาขาสังคมศาสตร์ใช้เวลาเฉลี่ยมากที่สุดคือสัปดาห์ละ

0.6 ชั่วโมง โดยแตกต่างจากสาขามนุษยศาสตร์และวิทยาศาสตร์กายภาพ และสำหรับสื่อวิทยุติดตามตัว พบว่า สาขาสังคมศาสตร์ใช้เวลาเฉลี่ยแตกต่างจากสาขาสังคมศาสตร์และสาขาวิทยาศาสตร์กายภาพ ซึ่งเป็นสาขาที่ใช้เวลาไปกับสื่อนี้มากที่สุดเฉลี่ยการใช้สัปดาห์ละ 13 ชั่วโมง

ในการใช้เวลาไปกับสื่อโทรทัศน์นั้น เมื่อได้ทำการวิเคราะห์ลงไปรายละเอียดว่า นิสิตแต่ละสาขาใช้เวลาไปในรายการประเภทใดแตกต่างกันบ้าง จากการทดสอบพบว่า ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 นิสิตทั้ง 4 สาขาวิชาใช้เวลาเพื่อการบริโภครายการข่าว รายการบันเทิง รายการสารคดี และรายการโฆษณา ทางสื่อโทรทัศน์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมุติฐานข้อที่ 3

ในสื่อวิทยุ จากการทดสอบพบว่า นิสิตทั้ง 4 สาขาวิชา ใช้เวลาเพื่อการบริโภครายการข่าว รายการบันเทิง รายการโฆษณา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมุติฐานข้อที่ 3 แต่จากการทดสอบพบว่า นิสิตทั้ง 4 สาขาวิชา ใช้เวลาในการบริโภครายการสารคดี ทางสื่อวิทยุ แตกต่างกัน คือสาขาสังคมศาสตร์ใช้เวลาแตกต่างจากสาขาอื่นๆคือ ใช้มากที่สุด

สมมุติฐานข้อที่ 4 ระหว่างนิสิตชายและนิสิตหญิงใช้เวลาในการบริโภคสื่อต่างๆใน 1 สัปดาห์แตกต่างกัน

พบว่า นิสิตชายและนิสิตหญิงใช้เวลาเพื่อการบริโภคสื่อโทรทัศน์ และสื่อวิทยุแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือนิสิตชายจะใช้เวลาในการบริโภคสื่อโทรทัศน์น้อยกว่าคือใช้เฉลี่ยสัปดาห์ละ 21 ชั่วโมง ในขณะที่นิสิตหญิงใช้เวลาเฉลี่ยสัปดาห์ละ 31 ชั่วโมง ซึ่งแตกต่างกันถึง 10 ชั่วโมง และในสื่อวิทยุ นิสิตชายใช้เวลาเฉลี่ยสัปดาห์ละ 6 ชั่วโมง ในขณะที่นิสิตหญิงใช้เวลาเฉลี่ย ถึง 15 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

ทั้งเพศชายและเพศหญิงใช้เวลาเฉลี่ยในการบริโภคสื่อโทรทัศน์เคลื่อนที่ วิทยุ เทปเพลง อินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ ซีดีเพลง ภาพยนตร์ และวิทยุติดตามตัว ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมุติฐานข้อที่ 4

การใช้เวลาเฉลี่ยระหว่างนิสิตชายและนิสิตหญิงนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาในรายละเอียดว่า ในรายการประเภทต่างๆทางสื่อโทรทัศน์และวิทยุที่มีการใช้เวลาแตกต่างกันอย่างไรบ้าง ซึ่งจากการทดสอบพบว่า ทางสื่อโทรทัศน์นั้น ทั้งนิสิตชายและนิสิตหญิง จะใช้เวลาเฉลี่ยในการชมรายการข่าว รายการบันเทิง รายการสารคดี รายการโฆษณา ไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมุติฐานข้อที่ 4 ในสื่อวิทยุนั้นก็พบว่าไม่แตกต่างเช่นเดียวกัน

สมมติฐานข้อที่ 5 จุดสัมผัสของเส้นรอบวงของวงกลมกับเส้นสัมผัสสามารถแบ่งออกเป็นสามส่วนที่เท่ากันของเส้นสัมผัส
มูลค่าส่วนเกินที่ไม่เท่ากันของแต่ละสื่อ

พบว่ามูลค่าส่วนเกินในการบริโภคเทปเพลงกับซีดีเพลงมีมากกว่าการบริโภควิดีโอ เทปภาพยนตร์กับซีดีภาพยนตร์

อภิปรายผล

จากการวิจัยพบว่า “ค่าใช้จ่ายในการบริโภคสื่อ” ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยใช้เพื่อการบริโภค “โทรศัพท์เคลื่อนที่” มากที่สุด รองลงมาได้แก่ “ซีดีเพลง” และ “อินเทอร์เน็ต” ซึ่งในสังคมไทยนั้นสื่อทั้ง 3 ชนิดนี้จะได้รับสถานภาพว่าเป็นเครื่องแสดงถึงความทันสมัย ความมีระดับ เป็นสินค้าที่ใช้เทคโนโลยีสูง และมีราคาแพง

การที่นิสิตเสียค่าใช้จ่ายในการบริโภคสื่อทั้งสามชนิดมากที่สุดในนั้น โดยเฉพาะในสื่อโทรศัพท์เคลื่อนที่ของนิสิตนั้นไม่ได้คำนึงถึง “มูลค่าการใช้สอย” นิสิตยังอยู่ในวัยเรียนไม่ได้ทำธุรกิจการงานใดๆ ซึ่งมูลค่าใช้สอยที่แท้จริงของโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่สำคัญคือใช้ติดต่อกิจการและธุรกิจ การบริโภคโทรศัพท์เคลื่อนที่ในสังคมของนิสิตจุฬาฯ นั้นกลายเป็นพิธีกรรมสมัยใหม่ (MODERN RITUAL) โดยที่วัฒนธรรมได้สร้างความหมายของมันโดยการสร้างผ่านทางวัตถุ โทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นสินค้าชนิดหนึ่งที่ถูกกำหนดให้แสดงฐานะที่เป็นส่วนประกอบในการสร้างระบบคุณค่าในสังคมสมัยใหม่ที่แสดงฐานะในสังคมและการเป็นสัญลักษณ์ ส่วนสื่อซีดีเพลงที่มีการบริโภคมากเป็นลำดับสองนั้นนิสิตมีการบริโภคมากเกินความจำเป็นคือเฉลี่ยแล้วใน 1 สัปดาห์ นิสิตจะมีปริมาณการซื้อถึง 4 แผ่น ซึ่งเป็นจำนวนที่มากเกินไป อาจจะเป็นเพราะความเข้ายวนในสื่อที่เกิดจากการทุ่มงบประมาณของบริษัทผู้ผลิตผลงานเพลงในบ้านเราที่พยายามสร้างความแตกต่างให้เกิดขึ้นในสินค้าของตน ส่วนสื่อในลำดับที่สามคืออินเทอร์เน็ตนั้นพบว่าการใช้ของนิสิตเป็นการใช้สนทนากับเพื่อนมากที่สุด การโต้ตอบกับเพื่อนๆทางอินเทอร์เน็ต ทำให้ผู้บริโภครู้สึกทันสมัย ตัวอย่างการบริโภคสื่อที่นิสิตเสียไปด้วยมากที่สุดในนั้นจัดว่าเป็นพิธีกรรมของสังคมสมัยใหม่จะให้ความสำคัญกับคุณค่าเชิงสัญลักษณ์มากกว่ามูลค่าการใช้สอย เป็นวัฒนธรรมในรูปของวัตถุนิยม อาจกล่าวได้ว่าเป็นผลมาจากความสำเร็จของการโฆษณา โดยใส่สัญลักษณ์แฝงไปกับตัวสินค้า นิสิตบริโภคเพื่อที่จะบ่งบอกถึงสถานะ ความแตกต่างและนำไปสู่การยอมรับ ความต้องการในการบริโภคเป็นการแสดงการบริโภคที่คำนึงในเรื่องสัญลักษณ์ซึ่งเป็นคุณค่าที่พบเด่นชัดมากที่สุดในการวิจัยนี้ สอดคล้องกับแนวความคิดของ โบ德里าร์ดในการบริโภคเชิงตรรกส์วิทยา

การวิจัยนี้ได้นำทฤษฎีทางด้านเศรษฐศาสตร์มาวิเคราะห์ในเรื่องของอรรถประโยชน์ และเส้นแห่งความพอใจเท่ากัน เพื่อหามูลค่าส่วนเกินที่ไม่เท่ากันของสื่อที่ผู้บริโภคได้รับ เนื่องจากผู้วิจัยต้องการที่จะแสดงให้เห็นแนวความคิดทางด้านเศรษฐศาสตร์อีกด้านหนึ่งที่แตกต่างจากที่ โบตรียาร์ดวิจารณ์ไว้ในหนังสือ "FOR A CRITIQUE OF THE POLITICAL ECONOMY OF THE SIGN"

โบตรียาร์ดได้วิจารณ์แนวความคิดทางเศรษฐศาสตร์โดยได้มองแต่เฉพาะแนวความคิดของมาร์กซ์ที่ได้ศึกษาเรื่องการบริโภคว่า การบริโภคที่เกิดขึ้นเป็นการบริโภคเพื่อมูลค่าการใช้และค่าการแลกเปลี่ยนเท่านั้น แต่ถ้าโบตรียาร์ดได้ทำการศึกษาต่อไปจะพบว่านักเศรษฐศาสตร์รุ่นหลังได้มีแนวความคิดแก้ไขในเรื่องนี้แตกต่างไปจากเดิมแล้ว

ในการศึกษาเรื่องทฤษฎีอรรถประโยชน์ในปัจจุบันนี้ จริงๆแล้วได้ช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นแก่นักเศรษฐศาสตร์รุ่นเก่า ในสมัยมาร์กซ์ และ ADAM SMITH ตั้งแต่ในยุคที่มีการปฏิวัติอุตสาหกรรม ดังเช่นที่ ADAM SMITH ได้เขียนไว้ในหนังสือเรื่อง "THE WEALTH OF NATION" ตั้งปัญหาว่า "ทำไมน้ำซึ่งมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตอย่างมากจึงมีราคาต่ำ ในขณะที่เพชร ซึ่งไม่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตเลย แต่กลับมีราคาสูงมาก อาจจะเป็นเพราะในโลกนี้เพชรหายากกว่าน้ำ ต้นทุนในการขุดก็สูงมาก แต่น้ำมีอยู่ทั่วไป ต้นทุนในการนำมาใช้ก็ถูกกว่า ซึ่ง ADAM SMITH ได้พยายามหาคำตอบเพื่อที่จะชี้ว่า "มูลค่าแห่งการใช้" ของสินค้าเป็นคนละเรื่องกับ "มูลค่าแห่งการแลกเปลี่ยน" ของสินค้า จะเห็นได้ว่า ADAM SMITH นั้นยังศึกษาได้ไม่ถึงเรื่องของอรรถประโยชน์หน่วยสุดท้าย (MARGINAL UTILITY) ออกจากอรรถประโยชน์ทั้งหมด (TOTAL UTILITY) ของสินค้า นักเศรษฐศาสตร์รุ่นหลังได้ทำการศึกษาในเรื่องนี้และได้ทำการพิจารณา ด้านต้นทุน อรรถประโยชน์ทั้งหมดของน้ำว่าไม่ได้เป็นตัวกำหนดราคาหรืออุปสงค์ของน้ำ แต่อรรถประโยชน์หน่วยสุดท้าย (MU) และต้นทุนเพิ่ม (MC) ของน้ำต่างหากที่เป็นตัวกำหนดราคาของน้ำ ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะ ถ้าหากว่ามีการตั้งราคาของน้ำให้สูงกว่าอรรถประโยชน์หน่วยสุดท้ายของมัน น้ำหน่วยสุดท้ายก็ขายไม่ได้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ราคาของน้ำจึงต้องทำการลดลงมาจนกระทั่งอยู่ในระดับที่เท่ากับอรรถประโยชน์หน่วยสุดท้ายของน้ำนั่นเอง และด้วยเหตุผลที่ว่าน้ำมีลักษณะเหมือนกันหมด น้ำจึงมีราคาเดียวในตลาด และเมื่อมีราคาเดียวกันน้ำทุกหน่วยจึงจะต้องขายในราคาที่เท่ากับราคาน้ำหน่วยสุดท้ายที่มีอรรถประโยชน์น้อยที่สุดที่อาจจะขายได้ ดังที่กล่าวมาแล้วในเรื่องของการบริโภคว่า ยิ่งผู้บริโภคได้บริโภคสินค้าชนิดหนึ่งมากขึ้นเท่าใด ก็จะทำให้ความปรารถนาหรือความพึงพอใจในสินค้านั้นหน่วยสุดท้ายยิ่งน้อยลงเท่านั้น ถึงแม้ว่าประโยชน์รวมของสินค้าทั้งหมดที่ผู้บริโภคได้รับนั้นจะเพิ่มขึ้นเมื่อบริโภค

สินค้ามากขึ้นก็ตาม จากกรณีวิจัยจะเป็นเช่นนี้เอง เมื่อเพิ่มปริมาณของบริโภคน้ำตาลเทียบกับซีดีเพลงนั้น จะพบว่าอัตราการใช้แทนกันจะลดลงในที่สุด นั่นคือถ้าวัดซีดีเพลงหนึ่งแผ่นจะใช้แทนเพลงได้น้อยลงทุกที ซึ่งเป็นไปตามกฎการลดน้อยถอยลงของการใช้ทดแทนกัน (DIMINISHING MARGINAL RATE OF SUBSTITUTION) และในทำนองเดียวกันการเพิ่มซีดีภาพยนตร์หนึ่งแผ่นจะใช้แทนวิดีโอภาพยนตร์ได้น้อยลงทุกทีเช่นกัน

ฉะนั้นการวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภคของโบดริยาร์ดที่ว่า การบริโภคสินค้าและบริการเป็นการบริโภคสัญญาที่มีอยู่ในตัวสินค้านั้น เป็นการวิเคราะห์ที่ใช้ทฤษฎีทางด้านสังคมศาสตร์มาอธิบายซึ่งก็เป็นแนวความคิดที่เกิดขึ้นจริงในลักษณะการบริโภคที่เป็นอยู่ในสังคมนิสิตจุฬาฯ แต่เมื่อโบดริยาร์ดนำพฤติกรรมผู้บริโภคเชิงสัญญามาเปรียบเทียบกับทฤษฎีทางด้านเศรษฐศาสตร์โบดริยาร์ดได้นำแต่ทฤษฎีของมาร์กซ์ที่คิดขึ้นนานมาแล้วมาวิเคราะห์ ไม่ได้นำทฤษฎีใหม่ๆทางด้านเศรษฐศาสตร์มาร่วมวิเคราะห์ด้วย จึงเป็นข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นที่ผู้วิจัยได้ทำการนำเสนอว่าทฤษฎีเศรษฐศาสตร์นั้นเราได้คำนึงถึงทฤษฎีใหม่ๆได้แก่ทฤษฎี ORDINAL มาใช้ในการวิเคราะห์พฤติกรรมของผู้บริโภคที่เกิดขึ้นมากกว่าที่มาร์กซ์เคยคิดเอาไว้แล้ว

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะในเรื่องค่าใช้จ่ายในการบริโภคสื่อประเภทต่างๆที่นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งจำกัดอยู่แต่เฉพาะนิสิตในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แต่ในขณะนี้มหาวิทยาลัยนานาชาติของต่างประเทศที่มาเปิดในเมืองไทยที่มีการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจกว่านักศึกษาในสถาบันเหล่านั้นนิยมบริโภคสื่ออะไรบ้าง ซึ่งอาจมีความแตกต่างในเรื่องการบริโภคสื่อต่างๆที่น่าสนใจศึกษา ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะมีการศึกษาในเรื่องค่าใช้จ่ายในการบริโภคสื่อของนักศึกษามหาวิทยาลัยนานาชาติเพื่อนำมาเปรียบเทียบกัน